

Čís. 1036.

Vyloučen jest odeální souběh zločinu násilného smilstva se zločinem dokonaného svedení ke smilstvu ve smyslu § 132 tr. zák.

K pojmu »svedení« ve smyslu § 132 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1922, Kr I 1346/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Hradci Králové ze dne 20. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle §§ 125 a 132 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 9 a) § 344 tr. ř. Dlužno jí přiznati oprávnění s hlediska obou provedených zmatků. Porotní soud, přisvědčiv k oběma hlavním otázkám, z nichž první zněla na zločin násilného smilstva dle § 125 tr. zák., druhá na (dokonaný) zločin svedení ke smilstvu dle § 132 tr. zák., zjistil jednak, že obžalovaný František B. dne 19. června 1921 Marii J-ovou skutečně vykonaným násilím učinil neschopnou, aby mu činila odpor, a jí v tomto stavu zneužil k mimomanželskému souložení, jednak vyslovil, že téhož dne a při téže příležitosti přiměl Marii J-ovou, která byla u něho zaměstnána jako služka, tudíž byla osobou, svěřenou jeho dohledu, k vykonání a dopuštění smilného činu (mimomanželské soulože). Již z pouhého uvedení rozhodných zjištění vedle sebe jest patrné, že soud zjistil současně okolnosti, které vedle sebe nemohou logicky obstáti, a které si vzájemně odporují, protože prvé zjištění může býti správné jen tenkrát, když není správným druhé, a naopak. O svedení ve smyslu § 132 tr. zák. lze mluvit tenkrát, když někdo osobu (která svým nemravným chováním nebo způsobem života k tomu nevybídla) buď lichocením, sliby, nebo podněcováním smyslnosti a t. d. přiměje k tomu, že se dá pohnouti k vykonání nebo dopuštění smilného činu. Svedení tedy předpokládá vždy dobrovolné přistoupení svedené osoby ku smilnému jednání, zjednané přemlouváním, získáním souhlasu. Naproti tomu předpokládá § 125 tr. zák. v prvním případě, o který zde jde, že pachatel uvedl osobu ženskou násilím ve stav bezbrannosti a v tomto stavu jí zneužije k souloží. Prostředkem svedení dle § 132 tr. zák. může býti sice také použití násilí, nikdy však nesmí jíti tak daleko, by vylučovalo volnost sebeurčení sváděné osoby. Byl by proto myslitelný souběh zločinu nedokonaného svedení se zločinem násilného smilstva v případě, kde pachatel splnil sice trestnou činnost § 132 tr. zák., ale výsledek dosud nenastal, na př. pro úspěšný odpor sváděné osoby (poněvadž proň jest čin dokonán teprve smilným jednáním, nikoliv již samým sváděním), a potom teprve použil násilí a zneužil bezbranné ženské osoby k souloží, ale jest vyloučen souběh dokonaného svedení a současného násilného přemожení. Zjistili-li však v tomto případě porotci, odpovědvše kladně na první hlavní otázku, že obžalovaný učinil Marii J-ovou skutečně vyko-

naným násilím neschopnou, by mu činila odpor, a že jí takto zneužil ve stavu bezbrannosti, vyloučili tím, že se Marie J-ová dala dobrovolně pohnouti k souloži sváděním obžalovaného; naopak, zjistili-li, že se dala svěsti, vyloučili tím, že byla znásilněna. Výrok porotců obsahuje tudíž závažný rozpor, který činí rozsudek zmatečným dle čís. 9 § 344 tr. ř. Rozsudek jest však zmatečným i dle čís. 6 § 344 tr. ř., což stížnost rovněž věcně uplatňuje. Především pochybil první soud v tom, že proti předpisu § 318 tr. ř. neuvedl v druhé hlavní otázce zákonnou známku zločinu dle § 132 tr. zák. slovem zákona »svedl«, nýbrž nepřesným »přiměl«. Tento výraz mohl by znamenati i použití násilí, vylučujícího svobodné rozhodování, což je při svedení vyloučeno. Vytknuté vady činí nutným zrušení rozsudku a vrácení věci k opětovnému projednání a rozhodnutí soudu porotního.

Čís. 1037.

Odpověděli-li porotci ku hlavní otázce záporně, k dodatkové však kladně, nelze tento odpor odklíditi ani tím, že odpověď k dodatkové otázce zůstane bez povšimnutí, ani tím, že poukáží se porotci, by k dodatkové otázce vůbec neodpovídali. Nápravu lze zjednati jen postupem podle § 331 tr. ř.

Ku vydání nálezu dle § 331 tr. ř. není třeba zvláštní porady porotního soudu, stačí dotaz předsedy na členy porotního dvoru soudního v samé síni jednací.

Neúplnost předsedova poučení porotcům nezakládá zmatečnosti dle § 344 čís. 8 tr. ř.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1922, Kr I 1191/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Čes. Budějovicích ze dne 11. října 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 129 b) tr. zák.

Důvody:

Porotcové odpověděli původně na první hlavní otázku, spáchal-li obžalovaný čin, jemu tam za vinu kladený, 7 hlasy kladně a 5 záporně. Vůči tomuto výsledku hlasování bylo otázkou viny, k jejímuž kladnému zodpovědění se dle § 329 tr. ř. vyžaduje většiny aspoň dvou třetin hlasů, tudíž aspoň 8, považovati za záporně zodpověděnou. Neměli proto porotcové přistupovati ku hlasování o první otázce dodatkové, která jim byla výslovně dána pro případ kladného zodpovědění otázky hlavní a jejímž předmětem byla otázka, týkající se přitěžující okolnosti, zda činem, obžalovanému za vinu kladeným, byla napadenému na zdraví způsobena důležitá újma (§ 322 tr. ř. v souvislosti s §§ 130 a 126 tr. zák.). Leč porotcové odpověděli na tuto dodatkovou otázku a to 8 hlasy kladně a 4 záporně. Je na snadě, že odpověď porotců na zmíněnou hlavní otázku a odpověď na otázku dodatkovou nemohly vedle sebe obstáti, odporující si navzájem. Bylyť dány v pravdě ohledně jedné a téže skutečnosti, totiž ohledně spáchání činu obžalovaným, dvě různé, nekryjící se odpovědi;